

[Sigsgaard.]

sig deres rigelige profit også i det kommende år uanset lovgivningen.

Det vil altså sige, at regeringen nærmest, så vidt jeg kan skønne, indirekte støtter de passive kapitalister, men desforuden støtter den monopolerne. Den langer nemlig ud efter lønglidningen, og derved rammer den i særlig grad de sektorer, der bruger megen arbejdskraft og har svag stigning i produktiviteten, altså de sektorer, der producerer for hjemmemarkedet, og hvor de små kapitaler er dominerende. På den måde gavnes de monopoler indirekte, der befinder sig i eksportsektoren, og de, der har et lavt direkte arbejdskraftforbrug. Hele dette interne fraktionsopgør inden for kapitalens lejr, som man selvfølgelig aldrig taler højt om, er fremkaldt af den danske kapital generelt svækkede stilling over for de store landes kapitaler.

Så kunne man sige: hvad kommer det egentlig socialisterne ved, at de forskellige kapitalistgrupper ligger og slås lidt med hinanden, og at regeringen ikke rigtig ved, hvad den skal gøre ved det, men med det ene lovforslag gavner de passive kapitalister, aktionærerne, og med det andet nogle særdeles aktive, nemlig monopolerne? Jo, der er jo det ved det, at forslagene også rammer den arbejderklasse, hvis merarbejde har skabt den profit, som kapitalgrupperne slås om. Den er blevet formanet til tilbageholdenhed med lønkrav — og med held. Overenskomstsituationen gav ikke mange reelle forbedringer til trods for, at den forholdsvis høje beskæftigelse egentlig gav et godt grundlag for at gennemtvinge højere løn. For dyrtidsreguleringen var der direkte forringelser. Regeringen og arbejdsgiverne snuppede $\frac{2}{3}$ portion fra lønmodtagerne ved at sætte januarpristallet til 100. Det betyder nemlig, at det skal 2 points højere op, målt efter den gamle skala, før den næste portion udløses, og dertil kommer så fiksfakseriet med de offentlige takster, som man har låst fast lige præcis så længe, at man regner med at kunne spare en dyrtidsportion.

Alt i alt må man sige, at nettoresultatet er, at regeringen har opnået at få indefrosset en dyrtidsportion. Det er jo en spøg, som andre har vist også at have vilje til at udføre tidligere, så det undrer os jo i og for sig

ikke, at VKR også gør det. Der er ingen, der har protesteret imod det, og det kommer heller ikke offentligt frem. Man fortæller det ikke til de mennesker, der mister denne dyrtidsportion. Der er heller ikke kommet protester fra socialdemokratiets og SFs side, men de er altså også tidligere gået ind for at skære i lønnen, så det er ikke noget nyt for dem. LO er også og endnu en gang gået med på at narre medlemmerne ved at skjule, hvad der ligger i det tilsyneladende forholdsvis uskyldige at sætte pristallet for januar til 100. Det var altså en dyrtidsportion, der røg ved den lejlighed. Men lovforslaget er ikke endeligt vedtaget i folketinget endnu, så det kommer vi til at snakke nærmere om.

Når overenskomstsituationen ikke gav ordentlige resultater, skyldes det, at LO-toppen og dens partier efterhånden har andre interesser end lønmodtagerne. Nu er der nogle, der kan sige: ja, men den overenskomstsituation gav jo gode resultater. Må jeg så ikke lige understrege, at de 600-700 mill. kr. — var det ikke noget i den retning? — der kommer ud af overenskomstsituationen, svarer til 14 dages jord- og ejendomsværdistigning eller spekulation i jord- og ejendomspriser. Og det har vi hørt så meget om nu i måneder! Vi har hørt diverse speakere og kommentatorer i radio og fjernsyn med bevæget og alvorlig stemme tale om de store kray, der blev stillet fra arbejderside, at nu havde man fået så og så meget ud af det. Der er ofret kolossalt med sendetid på det, som om det betød noget videre. Mange, mange grupper er slet ikke berørt af de økonomiske forbedringer, der kommer ud af det, og de svarer altså kun til 14 dages jord- og ejendomsspekulation. Det er en dråbe i havet, der her er tale om.

Det skyldes altså i høj grad, at toppen inden for fagbevægelsen og de partier, der solidariserer sig med denne top, ønsker at få systemet til at fungere videre; de kæmper ikke i tilstrækkelig grad for deres medlemmers interesse, og derfor har de sunget med på regeringens mådeholdspolitik. At utilfredsheden med denne svigten er voksende, viser de store nejstemmetal ved afstemninger om mæglingsforslaget, men også de store antal, der blev hjemme, den dalende valgdeltagelse, tror jeg man i høj grad skal